

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8018/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „3D Uno“ д.о.о. Export Import, Нови Сад, чији је пуномоћник Митар Обрадовић, адвокат из ..., против тужених АА и ББ, обојице из ... и „Бирач“ д.о.о., са седиштем у Добановцима, чији је заједнички пуномоћник Вукашин Секулић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 779/21 од 10.02.2022. године, у седници одржаној 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 779/21 од 10.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 3155/17 од 15.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспенденције. Ставом другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 18.08.2020. године. Ставом трећим изреке, констатовано је да је тужба повучена у односу на туженог АА из Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је пословна зграда која је саграђена на кат.парцелама бр. .. и .. у листу непокретности бр. .. КО ... уписана под редним бројем .. изграђена средствима и материјалом у власништву туженог „Бирач“ д.о.о., Добановци, што су тужени дужни да трпе да се на основу ове пресуде изврши укњижба права власништва на истој на име туженог „Бирач“ д.о.о., Добановци. Ставом петим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом је тражио да се забрани туженима да изврше продају, отуђење или оптерећење пословне зграде која је саграђена на кат. парцелама бр. .. и .. у листу непокретности бр. .. КО ... уписана под редним бројем 3. Ставом шестим изреке, тужилац је обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка од 555.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 779/21 од 10.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима четвртм, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужилац у ревизији не указује на битне повреде одредаба парничног поступка из којих се по члану 407. ЗПП ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је туженом „Бирач“ д.о.о. током 2009. године испоручивао и фактурисао грађевински материјал, у вредности од укупно 8.276.751,85 динара, који износ му није исплаћен. Правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 12443/11 од 18.05.2012. године, одржано је на снази решење о извршењу од 05.05.2011. године и тужени „Бирач“ д.о.о. обавезан да наведени износ дуга плати тужиоцу, са законском затезном каматом и трошковима парничног поступка. Тужилац је покренуо извршни поступак против извршног дужника, овде туженог „Бирач“ д.о.о. на основу наведене извршне исправе, који је окончан решењем истог суда Ии 582/15 од 23.03.2017. године, којим је поступак обустављен, будући да извршни поверилац није определио средства и предмете извршења. Тужени „Бирач“ д.о.о. је испоручени грађевински материјал уградио у пословни објекат – халу, која је саграђена на кат.парцели .. КО ..., која је била у власништву ВВ (оснивача наведеног привредног друштва). Решењем Трећег основног суда у Београду О 4890/15 од 22.09.2015. године расправљена је заоставштина иза пок. ВВ, па су тужени АА и ББ, синови оставиоца, оглашени за наследнике, између осталог, на по ½ од 2059/4904 идеална дела кат.парцеле .. КО ..., на основу ког решења су извршили упис права својине у катастру непокретности. Деоба кат.парцеле .. КО ... извршена је 09.12.2019. године, па су катастарске парцеле .., .., .. подељене (на начин ближе описан у нижестепеним пресудама), а приликом парцелације и формирања нових кат.парцела дошло је до пренумерације објеката, тако да су објекти на новоформираној кат.парцели бр. .. добили нове бројеве, па је стари објекат бр. 2 спратности П+2 пренумерисан у објекат бр. 3, који се једним делом налази на кат.парцели бр. .. уписаној у ЛН .. КО ..., која је у приватној својини туженог ББ (у уделу 1/1) у површини од 346 м², по намени пословни објекат за који није утврђена делатност, непознатог држаоца, без одобрења за градњу, а другим делом на кат.парцели .. у површини од 25 м². Оценом налаза вештака грађевинске струке утврђено је да је пословни објекат – хала која се налази на наведеним парцелама означена бројем 3, као пословна зграда за коју није утврђена делатност, изграђена од армирано бетонских стубова и међуспратне конструкције, са испуном фасадних зидова од глинених блокова, који је делом обложен зидним фасадним панелима, а кров покривен кровним панелима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев оценивши да нису испуњени услови из члана 22. Закона о основама својинскоправних односа за стицање права својине на спорној

непокретности стварањем нове ствари, будући да тужилац у смислу правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП није доказао да је предметни објекат – хала на кат.парцели .. и .. изграђена искључиво улагањем туженог „Бирач“ д.о.о. те уградњом грађевинског материјала прибављеног од тужиоца, с обзиром да из налаза вештака грађевинске струке произилази да је наведени објекат сачињен и од других материјала за које нема доказа да су припадали туженом правном лицу, односно нема доказа да је изградња истог финансирана од стране туженог правног лица. Тужилац је повукао тужбу према туженом АА будући да се објекат налази само на парцелама у својини туженог ББ.

По оцени Врховог касационог суда неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 21. Закона о основама својинскоправних односа („Сл. лист СФРЈ“ бр. 6/80 і 36/90, „Сл. лист СРЈ“ бр. 29/96 и „Сл. гласник РС“, бр. 115/2005) прописано је да се по самом закону право својине стиче стварањем нове ствари, спајањем, мешањем, грађењем на туђем земљишту, одвајањем плодова, одржајем, стицањем својине од невласника, окупацијом и у другим случајевима одређеним законом, док је одредбом члана 22. прописано да лице које од свог материјала својим радом изради нову ствар стиче право својине на ту ствар (став 1), да право својине на нову ствар припада власнику од чијег је материјала ту ствар, на основу правног посла, израдило друго лице (став 2) и ако је неко од туђег материјала својим радом израдио нову ствар, она припада њему ако је савестан и ако је вредност рада већа од вредности материјала, а ако су вредности једнаке - настаје сусвојина (став 3).

Сагласно наведеном, општи је принцип имовинског права садржан у цитираним одредбама да се право својине стиче стварањем нове ствари односно да лице, односно лица, која својим материјалом и својим радом, а са тиме се може изједначити и својим средствима, израде нову ствар, стичу право својине на ту ствар. Предмет тужбеног захтева је да се утврди да је тужени „Бирач“ д.о.о. власник предметног објекта јер је према наводима тужиоца наведени пословни објекат саграђен материјалом туженог „Бирач“ д.о.о. Међутим, у катастру непокретности предметна пословна зграда је означена као непокретност чији власник, односно држалац није утврђен, а на основу изведених доказа се не може закључити да је тужени „Бирач“ д.о.о. власник ове непокретности, будући да из налаза вештака грађевинске струке произилази да је наведени објекат сачињен и од других материјала, као и да је материјал купљен од тужиоца уграђен на армирано бетонске стубове и међуспратну конструкцију, за који материјал (за армирано бетонске стубове и међуспратну конструкцију) нема доказа да је припадао туженом правном лицу „Бирач“ д.о.о., односно да је плаћен из његових средстава, нити доказа да је изградња финансирана од стране овог туженог. Имајући у виду наведено и по оцени Врховног касационог суда је правилан закључак нижестепених судова да тужилац у смислу правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП није доказао да је предметни објекат – хала изграђена искључиво материјалом, средствима и улагањем туженог „Бирач“ д.о.о. Сходно наведеном, правилно је њихово становиште да нису испуњени услови за стицање права својине стварањем нове ствари у смислу одредбе члана 22. Закона о основама својинскоправних односа. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић